

videl svet v robatih, ubijajočih oblikah,
videl strastni smisel človeškega ravnanja,
sramoto, sovraštvo in divjo slo po življenju,
svetilka je svetila,
oče je vdihaval svetlobo,
njegovo telo ji je bilo scela odprto
in je bilo prepojeno z njo,
čutil je njen suhi električni okus
in občutek svetlobe je bil zanj hkrati občutek živega sveta.

Večkrat sedem na posteljo, kjer je spal moj oče,
opazujem predmete, v katere je vtisnil svojo podobo
in ponoči, ko je najgloblja tema,
prižigam svetilko.

POPLAVLJENO MESTO

Jana Štroblova

Samo še čakamo, kdaj se zgane park,
mesto je poplavljeno,
sodavica šumi, stojnica pluje pod plahto,
španski bezeg je na pohodu

Ljudje so ji ukazali — a pomlad se ne zmeni, ne ne

Modri so, marsikdo marsikaj ve, ve tisoč resnic,
kot da je dan za nočjo,
da bi že moralo zeleneti
pa ne,
Ne razumejo, nekdo pomenljivo pravi
Zdi se, da pod skorjo miruje

Potem se park zgane
in spet jim je naenkrat pravtako samo po sebi umljivo
kot vsa prejšnja leta
Vzdigne se gladina galebov,
krik rek

Ne vedo, da bi moglo travi še zdaj priti na misel,
da bi se oprijela s koreninami in ne rasla;
smolo imam v ljubezni, zato to vem

Moralo bi že zeleneti,
pozabljam tvoj obraz

In prst je izplavila nežnost trav,
še ni pozabila
te svoje trave

Glejmo, glejmo, moralo bi biti zeleno in je.

VRGLA SVA LAŽ V TISINO KOT KAMEN

Jana Štroblova

UGASI

(in odšla bom po prstih.
Odhajam zdaj.
po trojih poljubih, kot po sladko vlažnih hostijah
s procesije Rešnjega Telesa,
po teh z rožami posutih bridkih cestah Telovega,
igramo se s poganstvom — umorom rož
in temo.
Ne, ne misli, ne hodim po njih.
Samo čeznje stopim
k nečemu, česar ni.)

SREČNA SEM, DA SI

(samo enkrat še naj me boli ljubezen.
Rada bi z nekom šla
po veliki vroči deželi stare zaveze. Kjer trga škrlat oblakov
jutranji bik.
Na dnu te dežele pod poljubi padaš.
Piščali,
vnetljiva trava,
sapa,
modri oltarji gora.)

S TEBOJ JE LEPO

(Če bi potežkal
mojo ljubezen tam, kjer se zasvitata bik in veter,
me itak najdeta lahko

on in zemlja.
Vrgla sva laž v tišino kot kamen,
nekoč — ne veva več kakšno — in krogi gredo
po gladini — ne vem več, kam.
In kje naj zagledaš moj obraz
ko ni mirnih voda tod v državi danski?
Samo slastna megla dotikov
in besed...
Ne ljubiš me, vem.)

ME IMAS RAD?

ROKE

Jana Štroblova

Raje me ne božaj.
lahko bi se zgodilo kaj čudnega,
morda bi zrasel iz mene moder grm

(in od tedaj bi bila kot
greda, cvetlični lonček, grob) —

neprevidno moder, bela vrana.
Kam naj s tem v smotrni
in obli praznini
grem?
Oživljena

(nekoč si mi hrošča spustil za vrat)

s podobo sreče,
z neprevidnimi sanjami

ki so vrnile roke obžgani Kleito,
roke, kos vetra, slepeče poletje)...

Strah me je svoje podobe,
strah iskati svoje zatajene roke, svoja usta, —
zaznamovana z vsem tem, kam naj grem?

Ne božaj me,
nespamet rase iz mene, zakaj bi me s tem kaznoval...
Miru bi rada in prosim čas,
da bi se mi postaral

(pridi — hrepenim po vsem, česar nočem),
ne božaj me,
to nisem jaz.

ZALOST

Jiři Gruša

Ne bom srečnejši kot sem bil na Ohebu
z gradu trobijo in voda je hladna
hladnejša je bolj ko jo mačka opazuje
mačka se v njej ogleduje
in v koledarju je materinski dan

stojim in čakam da kdo reče kaj zoper tebe
rad bi da bi vsi videli kako ga bijem
kako ga bijem dokler ne izbruha hrano in kri
kako ga bijem in si ne želim da bi bruhal samo kri
krvi bi se ti zahotelo in jaz sem ljubosumen in stojim
in čakam in pesek me žge v podplate
pesek me žge in prav blizu je razdejanje
naj mi reko da si pohotna zaradi peska
naj mi reko da si ga grebeš med noge
naj mi reko kako je vroč
naj mi reko kaj si rekla o meni
da jim ne bi verjel kadar to poreko
da bi bil še bolj pogumen in hiter od njih
da bi jih prehitel za tvoje otročke — ribice
da bi jih prehitel za celo lakoto
da ne bi imeli prav zares v prav ničemer
da ne bi imeli prav da me boš prehitela
da ne bi imeli prav da boš umrla prej kot jaz
da ne bi imeli prav da že dolgo umiraš
da ležiš s koleni narazen in nepokrita
še zdaj ko te mrtvo umivajo
ne jaz tega ne morem gledati